

## Arrest

nr. 297 623 van 24 november 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake:           1. X  
                      2. X  
                      in eigen naam en als wettige vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen  
                      X en X

Gekozen woonplaats:   ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT  
                                  Haachtsesteenweg 55  
                                  1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettige vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 29.11.2021, 17.01.2022, 31.08.2022, 13.09.2022 en 14.11.2022 door :*

*G.A., C.L. [...]  
+ echtgenote  
S.D.G., I.E. [...]  
+ minderjarige kinderen  
G.S., Dav.A.geboren [...] xx.xx.2008  
G.S., Dan.A. geboren [...] xx.xx.2014*

*Nationaliteit: El Salvador  
[...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen dienden op 06.03.2019 een verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 05.03.2021 afgesloten met de beslissing ‘weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV).*

*De duur van de procedure – namelijk twee jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkenen beroepen zich op de onderbreking van het gezinsleven in geval van een terugkeer. Volgens betrokkenen hebben hun twee minderjarige kinderen, die bijna twee jaar schoollopen in België, het centrum van hun socio-economische belangen in België gevestigd. Dit kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Deze verplichting geldt immers voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat hun kinderen hun socio-economische banden zodanig hecht zijn. De verplichting om terug te keren betekent bovendien slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en/of economische banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Er dient hierbij tevens opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen en dat het bijgevolg in het socio-economisch belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.*

*Verder beroepen betrokkenen zich op de scholing van de kinderen en het hoger belang van de kinderen. Hierbij verwijzen ze naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr.15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grondwet. Deze elementen kunnen eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kinderen is. Aangezien betrokkenen de*

wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het nogmaals in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen, hun ouders, volgen.

Verder verwijzen betrokkenen naar de veiligheidssituatie in El Salvador. Betrokkenen verklaren bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld te worden aan zwaar geweld vanwege de bendes die terreur zaaien. Ter staving refereren ze naar een verslag over de bende MS-13 (Insight Crime, MS13 in the Americas, p.4) en naar guidelines van de UNCHR (15 maart 2016). Echter, dit kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar deze documenten gaan over de algemene toestand in het land van herkomst. Betrokkenen blijven bij deze algemene verklaringen en passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het louter inroepen van documenten die een algemene melding maken van een onveilige situatie, volstaan niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van de onveilige situatie aldaar. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun VIB naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Daarnaast verwijzen betrokkenen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken. Dit kan niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij volgens voorgelegd paspoort de nationaliteit van El Salvador bezitten en bijgevolg geen toerist zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkenen.

Wat betreft de aangehaalde argumenten en verwijzingen naar de psychologische toestand van het gezin. Betrokkenen leggen geen medische stukken van een arts voor waaruit zou blijken dat de medische toestand van betrokkenen hen zouden verhinderen om te reizen. De psychologische problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ten slotte verwijzen betrokkenen naar het artikel 3 EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De elementen van integratie (dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en graag gezien, dat betrokkenen werkbepoel hebben van het OCMW, dat betrokkenen frans hebben geleerd, de getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de beoordeling van het hoger belang van het kind. Verzoekers stellen hieromtrent het volgende:

"11. Terzake is de motivering wat dit betreft onvoldoende, oppervlakkig en gestereotypeerde, zodat zij niet voldoende aan de vereisten en beginselen die hierboven werden omschreven. De bestreden beslissingen stellen immers:

« Verder beroepen betrokkenen zich op de scholing van de kinderen en het hoger belang van de kinderen. Hierbij verwijzen ze naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr.15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grandwet. Deze elementen kunnen eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvonden in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen tonen immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kinderen is. Aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het nogmaals in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen, hun ouders, volgen. »

Deze motivering houdt geen rekening met volgende elementen:

- o Bij zijn aankomst in België was Dan.A. vier jaar oud. Hij heeft ondertussen bijna de helft van zijn leven in België doorgebracht. Hij is enkel in deze taal geschoold geweest;
- o Dav.A. lijdt aan psychologische problemen die in kaart werden gebracht door Dhr. X.G., psycholoog, die in een attest dd. 25.11.2021, gevoegd aan het dossier in de aanvulling van 29.11.2021, die stelt:

« Dav. a dû fuir son pays le El Salvador, car son père était menacé de mort par des gangs armés. Le départ a provoqué une ambiguïté entre la garante de sauver son père, la promesse d'un futur meilleur et un déchirement avec sa famille élargie. Arrivé en Belgique, Dav. a rapidement pu s'intégrer dans un tissu social dense. Brillant à l'école primaire, assidu à ses cours de solfège et impliqué dans son équipe de foot, l'enfance de Dav. semblait se développer de manière optimale. Un enfant heureux, sans problème.

Le passage l'école secondaire ainsi que l'incertitude d'un futur stable, ont contribué à une dégradation de son état de santé mentale.

Dav. présente des symptômes du trouble dépressifs aigu :

- Plusieurs fois par jours, il doit s'isoler pour pleurer (aussi bien dans les toilettes de l'école que dans sa chambre à la maison).
- Il se dit incapable de se concentrer car il ne peut se projeter dans un avenir sécuritaire. - Il décroche de certaines de ses activités et ment à ses parents en disant qu'il s'y rend. Pendant le laps de temps de l'activité, il s'isole, marche et pleure.
- Il souffre d'un manque de sommeil. Il dort 5 à 6 heures par nuits. N'arrive pas à trouver le sommeil.
- Il n'arrive plus à prendre du plaisir.
- Il éprouve un désespoir. 'A quoi bon continuer à faire des efforts si c'est pour ne pas pouvoir vivre libre'».
- Il souffre d'être témoin de la détresse de ses parents ainsi que devoir assumer des tâches officielles et administratives car il est le seul à maîtriser suffisamment la langue. Cela lui arrive de penser à la mort mais sans la scénariser

En fin d'entretien Dav. énumère également des événements pouvant se rapporter au syndrome de stress posttraumatique :

- Il dit revoir des événements extrêmement violents précisions dont il a été témoin au El Salvador.
- Il fait également des cauchemars dans lesquelles il scénarise la mort de son père par des membres de gangs.

Dav. présente une symptomatologie qui demande des soins spécialisés et urgent afin de ne pas aggraver son état général. C'est en garçon en souffrance qui, pour des raisons externes, ne peut vivre un développement sain. Ces raisons externes ont des répercussions, psychologiques internes, qui, dans la période de l'adolescence peuvent avoir un impact majeur sur le reste de la vie de ce garçon. Un changement de lieu de vie et/ou un retour dans son pays d'origine représenteraient un risque tangible d'aggravation de son état de santé mentale.

Ce patient présente une réaction psychique et physique compatible avec ses déclarations.

J'espère que ces éléments cliniques vont (sic) apporteront un éclairage supplémentaire dans le traitement du dossier de mon patient. »

(stuk 5)

Dit attest, en de psychologische problemen dat het in kaart brengt, werden van de tafel geveegd door de besteden beslissingen, die in dit verband louter stellen:

« Wat betreft de aangehaalde argumenten en verwijzingen naar de psychologische toestand van het gezin. Betrokkenen leggen geen medische stukken van een arts voor waaruit zou blijken dat de medische

*toestand van betrokkenen hen zouden verhinderen om te reizen. De psychologische problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »*

*Deze argumentatie slaat echter naast de kwestie. De vraag is niet of Dav.A. al dan niet in staat is om op een vliegtuig naar El Salvador te stappen. Wat dit attest in het licht brengt, is dat hij psychologische problemen ondervindt die, bij een terugkeer naar El Salvador, zouden verergeren. De verwerende partij had dus deze problemen onder het oogpunt van buitengewone omstandigheden die, gelet op zijn hoger belang, de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België verantwoorden, wat in casu niet is geschied.*

*Zodoende hebben de bestreden beslissingen de in het middel geviseerde bepalingen, o.m. degenen die het hoger belang van het kind beschermen, alsmede art. 9bis Vreemdelingenwet, geschonden.*

12. Verder, waar de bestreden beslissingen nog stellen:

*« Verder beroepen betrokkenen zich op de scholing van de kinderen en het hoger belang van de kinderen. Hierbij verwijzen ze naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr.15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grandwet. Deze elementen kunnen eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvonden in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kinderen is. Aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het nogmaals in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen, hun ouders, volgen. »*

*wordt er aldus geen rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, noch met de neergelegde elementen. Het psychologisch attest van Dhr. G. toont inderdaad heel concreet aan dat een terugkeer naar El Salvador het hoger belang van Dav.A. zou schaden. Waar de bestreden beslissingen dus stellen dat dit niet concreet zou worden aangetoond door verzoekers, missen de bestreden beslissingen feitelijke grondslag.*

*Verder benadrukken verzoekers nog dat het feit dat de kinderen van dit gezin in België verblijven en geschoold worden zeker niet hun eigen keuze was. Bijgevolg, door een kritiek te formuleren ten aanzien van de ouders van de familie, zonder de bijzondere situatie van de minderjarige kinderen in acht te nemen (terwijl hun situatie duidelijk anders is, ten minste op dit vlak), miskent verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht (plicht die van essentieel belang is wanneer het over de gezinsleven en het hoger belang van het kind gaat) en heeft zij haar beslissing niet op een voldoende manier gemotiveerd.*

*Op basis van het voorgaande heeft verwerende partij de in het middel genoemde bepalingen en beginselen geschonden.*

*Het middel is gegrond.”*

2.2. In haar nota gaat de verwerende partij niet in concreto in op dit middelonderdeel.

2.3. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoekers betogen dat bij de motivering inzake het hoger belang van de kinderen geen rekening wordt gehouden met enerzijds het gegeven dat hun kind Dan, bij zijn aankomst in België vier jaar oud was, bijna de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht en enkel hier geschoold is geweest, en anderzijds het gegeven dat hun kind Dav, lijdt aan psychologische problemen die door een psycholoog in kaart werden gebracht in een attest dat werd gevoegd aan het dossier in de aanvulling van 29 november 2021.

De Raad stelt inderdaad vast dat het kind Dan, is geboren op 21 april 2014 en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zich voor het eerst kenbaar hebben gemaakt in België middels het indienen van een VIB op 6 maart 2019, toen het kind dus net geen vijf jaar oud was. Het is dan ook niet zorgvuldig zonder meer te stellen dat "gezien de leeftijd van de kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst".

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst" en dat "een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze [...] tegen het belang van de kinderen is".

De verzoekers wijzen er echter terecht op dat zij een attest hebben neergelegd waaruit blijkt dat het kind Dav., geboren in 2008, mentale problemen heeft omwille van de onzekerheid van zijn situatie en een terugkeer naar het land van herkomst deze problemen kan verergeren. Zij stellen dat de beoordeling van dit attest, verderop in de bestreden beslissing, naast de kwestie is. Deze beoordeling luidt als volgt:

*"Wat betreft de aangehaalde argumenten en verwijzingen naar de psychologische toestand van het gezin. Betrokkenen leggen geen medische stukken van een arts voor waaruit zou blijken dat de medische toestand van betrokkenen hen zouden verhinderen om te reizen. De psychologische problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid"*

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat het niet de vraag is of Dav, al dan niet op een vliegtuig kan stappen maar dat dit attest aan het licht brengt dat hij psychologische problemen ondervindt die bij een terugkeer zouden verergeren, wat volgens hen de indiening van de aanvraag in België zou verantwoorden. Verder wordt niet gemotiveerd waarom het psychologisch attest dat werd neergelegd in het kader van de aanvraag in casu niet dienstig is om "concreet [te] verduidelijken of aan [te]tonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst".

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht in het licht van het onderzoek naar het hoger belang van het kind is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond. De verwerende partij heeft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden kunnen doen denken.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

|                      |                                                 |
|----------------------|-------------------------------------------------|
| A. WIJNANTS,         | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier.                                       |
| De griffier,         | De voorzitter,                                  |

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS